

Η Ακολουθία των Αγίων και Αχράντων Παθών του Κυρίου χοροστατούντος του Μητροπολίτη Σύμης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σύμης, Τήλου, Χάλκης και Καστελλορίζου

Ο Μητροπολίτης Σύμης, Τήλου, Χάλκης και Καστελλορίζου κ. Χρυσόστομος χοροστάτησε, χθες, στον Μητροπολιτικό Ιερό Ναό του Τιμίου Προδρόμου Σύμης κατά την ακολουθία των Αγίων και Αχράντων Παθών του Κυρίου, που τελέστηκε με την συμμετοχή πλήθους Πιστών σε κλίμα βαθιάς κατανύξεως.

Πρόκειται για την ακολουθία του Όρθρου της Μεγάλης Παρασκευής, όπου αναγνώσθηκαν τα «Δώδεκα Ευαγγέλια», δηλαδή όλες εκείνες οι ευαγγελικές περικοπές οι οποίες περιγράφουν με συγκλονιστικό τρόπο τα γεγονότα από τον Μυστικό Δείπνο, την υπερφυά προσευχή του Κυρίου μας στο Όρος των Ελαιών, την προδοσία του Ιούδα, την δίκη του Χριστού μας από τους αρχιερείς και τον Πόντιο

Πιλάτο, έως την ανάβασή Του στον φρικτό Γολγοθά και την Σταύρωσή Του.

Με το απaráμιλλο αυτό τελετουργικό της ακολουθίας και την λιτάνευση του Εσταυρωμένου, επί αιώνες οι Πιστοί μας βιώνουν ορθοδόξως τα κοσμοσωτήρια Πάθη του Θεανθρώπου και συμμετέχουν εναργώς στην λειτουργική ζωή της Εκκλησίας μας.

Ο Σεβασμιώτατος ανέγνωσε κατά την τάξη το πρώτο ευαγγέλιο, το λεγόμενο «της Διαθήκης», ενώ ο π. Στέφανος Μακρής εφημέριος του Μητροπολιτικού Ναού μετά του Ιεροδιακόνου π. Παύλου Τερεζάκη, εν απολύτω σιγή και κατανύξει, μετά την ανάγνωση του πέμπτου ευαγγελίου, **λιτάνευσαν τον Εσταυρωμένο** και έστησαν Αυτόν εις το κέντρο του κυρίως Ναού, προς προσκύνηση υπό του Αρχιερέως και των πιστών.

Τα αναλόγια διακόνησαν και απέδωσαν σεμνοπρεπώς την ιερά Υμνωδία, ο

Πρωτοψάλτης του Μητροπολιτικού Ι. Ναού κ. Δημοσθένης Γιανναράς και ο υιός αυτού, Ιεροψάλτης κ. Μερκούριος Γιανναράς, μετά του Ιεροψάλτου κ. Ελευθερίου Ξηράκη.

Ἀκολουθεῖ σέ σύγχρονη παράφραση τό Συναξάριο τῆς ἡμέρας, ὅπως παρατίθεται στό Τριώδιο:

Τήν ἀγία καί μεγάλη Παρασκευή ἐπιτελοῦμε τά ἅγια καί σωτήρια καί φρικτά πάθη τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅσα γιά χάρη μας μέ τή θέλησή του καταδέχτηκε, δηλαδή τά φτυσίματα, τά χτυπήματα, τά χαστούκια, τίς ὕβρεις, τά γέλια, τήν πορφυρή χλαμύδα, τό καλάμι, τόν σπόγγο, τό ξύδι, τά καρφιά, τή λόγχη, καί προπάντων τόν σταυρό καί τόν θάνατο· ἐπίσης, τή σωτήρια ὁμολογία ἐπάνω στόν σταυρό τοῦ καλόγνωμου ληστῆ πού σταυρώθηκε μαζί του.

Ἀφοῦ ὁ Κύριός μας παραδόθηκε ἀπό τόν φίλο καί μαθητή του γιά τριάντα ἀργύρια, πρῶτα ὁδηγήθηκε στόν Ἄννα τόν ἀρχιερέα, καί αὐτός τόν ἔστειλε στόν Καϊάφα. Ἐκεῖ τόν ἔφτυσαν, τόν χτυποῦσαν στό κεφάλι, τόν κορόϊδευσαν καί τόν περιγέλασαν λέγοντάς του: «Προφήτεψέ μας, Χριστέ, ποιός εἶναι ἐκεῖνος πού σέ χτύπησε;»

Ἐκεῖ ἦρθαν καί ψευδομάρτυρες πού τόν κατηγοροῦσαν ὅτι εἶπε: «Γκρεμίστε αὐτόν τόν ναό καί ἐγώ σέ τρεῖς μέρες θά τόν ξαναχτίσω» καί ὅτι εἶπε τόν ἑαυτό του Υἱό τοῦ Θεοῦ, ὁπότε καί ὁ ἀρχιερέας, μή ὑποφέροντας τάχα τήν βλασφημία, ἔσχισε τόν χιτῶνα του.

Ὅταν ξημέρωσε, τόν πῆγαν στόν Πιλάτο στό πραιτώριο, δηλαδή στό δικαστήριο,

οἱ ἴδιοι ὅμως δέν μπῆκαν, γιά νά μή μολυνθοῦν, ἀλλά νά φᾶνε τό Πάσχα καθαροί. Βγῆκε λοιπόν ὁ Πιλάτος καί τούς ρώτησε τί τόν κατηγοροῦν. Καί ἐπειδή δέν βρῆκε κάτι οὐσιαστικό ὡς κατηγορία, ἔστειλε τόν Χριστό στόν Ἡρώδη, ὁ ὁποῖος τόν ἔστειλε πάλι στόν Πιλάτο. Αὐτός εἶπε στούς Ἰουδαίους: «Πάρτε τόν ἐσεῖς καί σταυρώστε τον, ἀφοῦ τόν δικάσετε σύμφωνα μέ τόν νόμο σας».

Ἐκεῖνοι ἀπάντησαν: «Σ' ἐμαῶς δέν ἐπιτρέπεται νά θανατώσουμε κανέναν», παρακινώντας τόν Πιλάτο νά τόν σταυρώσει. Ὁ Πιλάτος ρώτησε τόν Χριστό, ἂν εἶναι βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων, καί αὐτός ὁμολόγησε ὅτι εἶναι, ἀλλά αἰώνιος, λέγοντας «δέν εἶναι ἀπό αὐτόν τόν κόσμο ἡ δική μου βασιλεία».

Ὁ Πιλάτος ὅμως, θέλοντας νά τόν ἀφήσει ἐλεύθερο, τούς εἶπε ὅτι δέν βρίσκει σ' αὐτόν καμία βάσιμη κατηγορία· ἔπειτα τούς πρότεινε τό ἔθιμο νά ἐλευθερώνεται ἓνας φυλακισμένος κάθε Πάσχα. Αὐτοί ὅμως προτίμησαν τόν Βαραββᾶ ἀντί γιά τόν Χριστό.

Ὁ Πιλάτος τότε, γιά νά κάνει χάρη στούς Ἰουδαίους, μαστίγωσε τόν Ἰησοῦ καί τόν παρουσίασε ἔξω ντυμένο μέ κόκκινη χλαμύδα, μέ στεφάνι ἀπό ἀγκάθια στό κεφάλι καί μέ καλάμι στό δεξί του χέρι, ἐνῶ οἱ στρατιῶτες τόν κοροΐδευαν λέγοντας: «Χαῖρε, βασιλιά τῶν Ἰουδαίων».

Ἐπειτα, δείχνοντας πάλι εὐνοια γιά τόν Ἰησοῦ, εἶπε: «Κανένα λόγο καταδίκης σέ θάνατο δέν τοῦ βρίσκω». Αὐτοί ἀπάντησαν: «Ἐμεῖς ὅμως θά τόν τιμωρήσουμε, γιατί ὀνομάζει τόν ἑαυτό τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ». Ὅσο λέγονταν ὅλα αὐτά, ὁ Ἰησοῦς σιωποῦσε.

Ὁ ὄχλος φώναζε: «Σταύρωσέ τον, σταύρωσέ τον», θέλοντας νά θανατωθεῖ μέ ἀτιμωτικό θάνατο, ἔτσι ὥστε νά ἐξαλειφθεῖ ἡ ἀγαθή μνήμη του. Ὁ Πιλάτος, σάν νά τούς ντροπίαζε, εἶπε: «Τόν βασιλιά σας νά σταυρώσω;» Καί αὐτοί ἀποκρίθηκαν: «Δέν ἔχουμε ἄλλον βασιλιά ἐκτός ἀπό τόν Καίσαρα».

Καθώς δηλαδή δέν κατάφεραν τίποτε μέ τήν κατηγορία τῆς βλασφημίας, τόν κατηγορήσαν ὡς ἐχθρό τοῦ Καίσαρα, γιά νά μπορέσουν ἔτσι νά καταφέρουν τή μανία τους. Διότι εἶπαν: «Ὅποιος κάνει τόν ἑαυτό του βασιλιά, εἶναι ἐχθρός τοῦ Καίσαρα».

Ὁ Πιλάτος τότε ἔνιψε τά χέρια του, γιά νά δείξει τάχα ὅτι εἶναι ἀθῶος ἀπό τό αἷμα Ἐκείνου. Οἱ Ἰουδαῖοι ὅμως φώναζαν: «Τό αἷμα του ἅς πέσει ἐπάνω μας καί ἐπάνω στά παιδιά μας. Ἄν τόν ἀφήσεις ἐλεύθερο, δέν εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρα». Αὐτό φόβισε τόν Πιλάτο καί, ἐνῶ ἦταν βέβαιος γιά τήν ἀθωότητα τοῦ Ἰησοῦ, τόν καταδίκασε σέ σταύρωση καί ἐλευθέρωσε τόν Βαραββᾶ.

Ὅταν τό εἶδε αὐτό ὁ Ἰούδας, ἔριξε τά ἀργύρια καί πῆγε καί κρεμάστηκε σ' ἓνα

δέντρο. Στή συνέχεια πρήστηκε πάρα πολύ και έσκασε. Στο μεταξύ οί στρατιῶτες, ἀφοῦ περιέπαιξαν τόν Χριστό χτυπώντας τον στό κεφάλι μέ τό καλάμι, τοῦ φόρτωσαν τόν σταυρό, ἔπειτα ὁμως ἀγγάρεψαν τόν Σίμωνα τόν Κυρηναῖο νά κουβαλήσει τόν σταυρό. Καί ὅταν ἔφτασαν στόν τόπο τοῦ Κρανίου, τόν σταύρωσαν ἐκεῖ.

Καί γιά νά θεωρηθεῖ καί αὐτός ὡς κακοῦργος, σταύρωσαν μαζί του καί δύο ληστές, ἕναν ἀπό τά δεξιά καί ἄλλον ἀπό τά ἀριστερά. Ὑστερα οί στρατιῶτες, γιά νά τόν ἐξευτελίσουν, μοιράστηκαν τά ἐνδύματά του, ἐνῶ τόν χιτῶνα του, πού ἦταν ὑφαντός χωρίς ραφές, τόν ἔβαλαν σέ κλῆρο.

Καί ὄχι μόνο αὐτά, ἀλλά καί πάνω στόν σταυρό τόν μυκτῆριζαν λέγοντας: «Ἄ, ἐσύ πού θά γκρέμιζες τόν ναό καί σέ τρεῖς μέρες θά τόν ξανάχτιζες! Σῶσε τόν ἑαυτό σου», καί: «Ἄλλους ἔσωσε, τόν ἑαυτό του δέν μπορεῖ νά σώσει. Ἄν εἶναι πράγματι ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ, ἄς κατέβει τώρα ἀπό τόν σταυρό καί θά πιστέψουμε σ' αὐτόν».

Ἄν ὁμως αὐτό τό ἔλεγαν εἰλικρινά, ἔπρεπε ἀδίστακτα νά πιστέψουν σ' αὐτόν. Γιατί ὄχι μόνο τοῦ Ἰσραήλ βασιλιάς φανερωνόταν, ἀλλά καί ὅλου τοῦ κόσμου. Τι σήμαινε δηλαδή τό ὅτι ὁ ἥλιος σκοτίστηκε ἐπὶ τρεῖς ὥρες, καί μάλιστα μεσημέρι, ὥστε νά γίνει τό πάθος τοῦ Χριστοῦ ὀλοφάνερο σέ ὅλους;

Τι σήμαινε, ἐπίσης, ὁ σεισμός τῆς γῆς, οί πέτρες πού σχίστηκαν ἐλέγχοντας τήν σκληρότητα τῶν Ἰουδαίων, ἡ ἀνάσταση πολλῶν νεκρῶν καί τό καταπέτασμα τοῦ ναοῦ πού σχίστηκε στά δύο, σάν νά θύμωσε ὁ ναός, γιατί ἔπασχε Ἐκεῖνος πού δοξαζόταν μέσα σ' αὐτόν, καί ἀποκάλυψε ἐκεῖνα, πού ἔως τότε ἦταν ἀθέατα στούς πολλούς;

Ὁ Χριστός λοιπόν σταυρώθηκε τήν τρίτη ὥρα (ἐννέα τό πρωί), ὅπως λέει ὁ θεῖος Μάρκος (15:25), καί ἀπό τήν ἕκτη ὥρα μέχρι τήν ἑνάτη (12-3 μ.μ.) ἔγινε σκοτάδι. Ὅλα αὐτά τά παράδοξα καθῶς τά εἶδε ὁ Λογγίνος ὁ ἐκατόνταρχος, καί μάλιστα τόν σκοτισμό τοῦ ἡλίου, φώναξε μέ δυνατή φωνή: «Ἀληθινά, αὐτός ὁ ἄνθρωπος ἦταν Υἱός τοῦ Θεοῦ».

Ὁ ἕνας ἀπό τούς δύο ληστές ὕβριζε τόν Ἰησοῦ. Ὁ ἄλλος ὁμως τόν ἐμπόδιζε καί τόν ἐπιτιμοῦσε σφοδρά, καί τόν Χριστό τόν ὁμολόγησε Υἱό τοῦ Θεοῦ. Ὁ δέ Σωτήρας, ἀνταμείβοντας τήν πίστη του, τοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θά τόν πάρει μαζί του στόν παράδεισο.

Κοντά σέ όλες τίς ὑβρεις ὁ Πιλάτος τοῦ ἔβαλε καί ἐπιγραφή πού ἔγραφε «Ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων». Οἱ Ἰουδαῖοι τοῦ ἔλεγαν νά μή γράφει ὅτι εἶναι ἔτσι, ἀλλά ὅτι ἐκεῖνος εἶπε ἔτσι. Ὁ Πιλάτος ὅμως ἀποκρίθηκε: «Ὅτι ἔγραψα, ἔγραψα».

Μετά ἀπ' αὐτά, ὅταν ὁ Σωτήρας εἶπε «Διψῶ», ἀνακάτεψαν ἕνα πικρότατο χόρτο, τόν ὕσσωπο, μέ ξύδι, καί τοῦ ἔδωσαν· καί ἀφοῦ εἶπε «Τετέλεσται», ἔκλινε τήν κεφαλή καί παρέδωσε τό πνεῦμα. Καθώς ὅλοι ἔφυγαν, δίπλα στόν σταυρό στέκονταν ἡ Μητέρα του, ἡ ἀδελφή της ἡ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ καί ὁ Ἰωάννης, ὁ ἀγαπημένος του μαθητής.

Μετά ἀπ' αὐτά οἱ ἀχάριστοι Ἰουδαῖοι, ἐπειδή δέν ἤθελαν νά μείνουν τά σώματα πάνω στόν σταυρό, γιατί ἄρχιζε ἡ μεγάλη ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ζήτησαν ἀπό τόν Πιλάτο νά συντρίψουν τά σκέλη τῶν καταδίκων γιά νά πεθάνουν πιό γρήγορα. Καί ἔτσι τῶν δυό ληστῶν σύντριψαν τά σκέλη, γιατί ζοῦσαν ἀκόμη· ὅταν ὅμως πῆγαν στόν Ἰησοῦ, τόν εἶδαν πλέον νεκρό καί δέν τά σύντριψαν. Ἀλλά ἕνας στρατιώτης, γιά νά κάνει χάρη στούς ἀχάριστους, ὕψωσε τό δόρυ καί ἐπληξε τόν Χριστό στή δεξιὰ πλευρά, καί ἀμέσως βγῆκε αἷμα καί νερό.

Τό αἷμα συμβόλιζε τή μετάληψη τῶν θείων ἀγιασμάτων καί τό νερό τό βάπτισμα. Πραγματικά, αὕτη ἡ δίκρουνη πηγή συγκροτεῖ τό χριστιανικό μας μυστήριο. Αὐτά τά εἶδε ὁ Ἰωάννης καί τά μαρτύρησε, καί ἡ μαρτυρία του εἶναι ἀληθινή, διότι ἦταν παρών σέ ὅλα καί γράφει ὡς αὐτόπτης.

Ἀφοῦ αὐτά ἔγιναν ἔτσι κατά ὑπερφυσικό τρόπο καί ἦταν πλέον ἀπόγευμα, ὁ Ἰωσήφ πού καταγόταν ἀπό τήν Ἀριμαθαία, μαθητής ἀπό τήν ἀρχή, πού κρυβόταν ὅπως καί οἱ ἄλλοι, βγῆκε καί πῆγε μέ τόλμη στόν Πιλάτο καί ζήτησε τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Καί ἀφοῦ πῆρε τήν ἄδεια, τό κατέβασε ἀπό τόν σταυρό μέ κάθε εὐλάβεια.

Μόλις νύχτωσε ἦρθε καί ὁ Νικόδημος φέρνοντας κάποιο μίγμα σμύρνας καί ἀλόης, τύλιξαν τό σῶμα μέ σεντόνι, ὅπως συνήθιζαν οἱ Ἰουδαῖοι, καί τό ἐνταφίασαν σέ κοντινό μνημεῖο, πού εἶχε λαξεύσει στόν βράχο γιά τόν ἑαυτό τοῦ ὁ Ἰωσήφ, στό ὁποῖο κανεῖς ἄλλος προηγουμένως δέν εἶχε ταφεῖ, γιά νά μήν μποροῦν νά λένε ἀργότερα ὅτι ἄλλος ἀναστήθηκε καί ὄχι ὁ Χριστός. Ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης μάλιστα ἀνέφερε τό μίγμα τῆς σμύρνας καί τῆς ἀλόης (Ἰω. 19:39), πού εἶναι οὐσίες κολλητικές, ὥστε ὅταν δοῦν στόν τάφο μόνο τό σεντόνι καί τό σουδάριο (μαντήλι), νά μή νομίσουν ὅτι τόν ἔκλεψαν οἱ μαθητές του.

Διότι πῶς θά ἦταν αὐτό δυνατό, καθώς δέν θά εἶχαν τόσο χρόνο νά τά ἀποσποῦν ἔτσι κολλημένα στό σῶμα; Ὅλα λοιπόν αὐτά, πού ἔγιναν παράδοξα κατά τήν Παρασκευή, θέσπισαν οἱ θεοφόροι πατέρες νά τά μνημονεύουμε μέ κατάνυξη καί

συντριβή καρδιάς.

Πρέπει νά γνωρίζουμε καί τά ἑξῆς:

Ὁ Κύριος σταυρώθηκε τήν ἕκτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδας, δηλαδή τήν Παρασκευή, γιατί καί ὁ Ἀδάμ, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, στήν ἀρχή τῆς δημιουργίας πλάστηκε τήν ἕκτη ἡμέρα.

Καί βρισκόταν ἐπάνω στόν σταυρό τήν ἕκτη ὥρα τῆς ἡμέρας, γιατί τέτοια ὥρα, ὅπως λένε, καί ὁ Ἀδάμ ἄπλωσε τά χέρια καί πῆρε ἀπό τό ἀπαγορευμένο δέντρο καί πέθανε. Ἐπρεπε λοιπόν, αὐτός πού συντρίφθηκε αὐτή τήν ὥρα, τήν ἴδια ὥρα νά ἀναπλασθεῖ. Καί ἦταν μέσα σέ κῆπο, γιατί καί ὁ Ἀδάμ ἦταν μέσα στόν παράδεισο (πού σημαίνει κῆπος). Ἡ πικρή γεύση τοῦ Χριστοῦ εἰκόνιζε τή γεύση τοῦ καρποῦ. Ὁ σταυρός τό δέντρο τοῦ Παραδείσου. Ἡ λογχομένη πλευρά εἰκόνιζε τήν πλευρά τοῦ Ἀδάμ, ἀπό τήν ὁποία προῆλθε ἡ Εὐα, ἀπό τήν ὁποία προῆλθε ἡ παράβαση. Τό ἀπό τήν πλευρά νερό εἶναι εἰκόνα τοῦ βαπτίσματος. Τό αἷμα καί τό καλάμι σήμαιναν ὅτι ὁ Χριστός μᾶς χάρισε τήν ἀρχαία πατρίδα ὑπογράφοντας, ὡς βασιλιάς, μέ κόκκινα γράμματα.

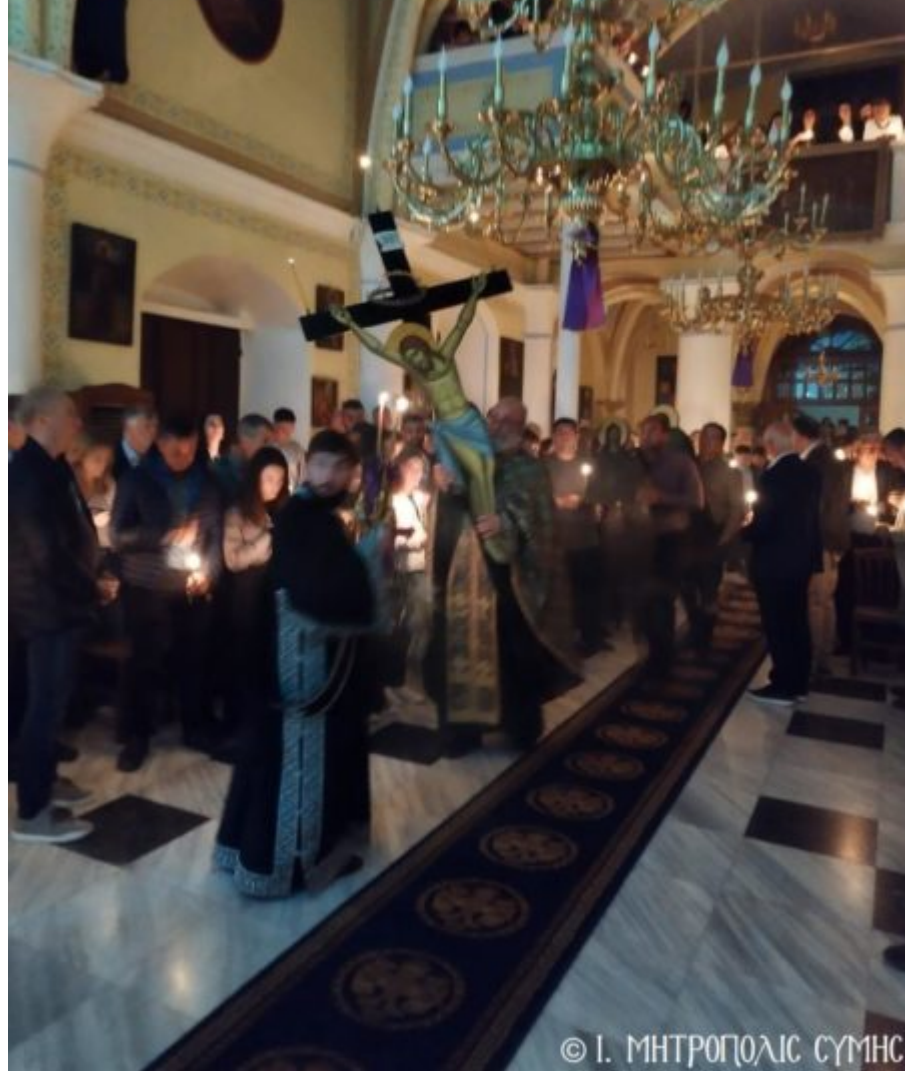
Λέγεται ἀκόμη ὅτι τό κρανίο τοῦ Ἀδάμ κείτονταν στό σημεῖο ἐκεῖνο πού σταυρώθηκε ὁ Χριστός, ἡ κεφαλή ὅλων· βαπτίστηκε λοιπόν ἀπό τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ πού χύθηκε πάνω του. Κρανίου δέ τόπος λέγεται, γιατί κατά τόν κατακλυσμό ξεχώθηκε ἀπό τή γῆ ἡ κεφαλή τοῦ Ἀδάμ καί φαινόταν μόνο σάν ἓνα κόκκαλο γυμνό. Γι' αὐτό ὁ Σολομών, ἀπό σεβασμό πρὸς τόν προπάτορα, πρόσταξε τόν λαό καί σκέπασε τόν τόπο μέ πολλές πέτρες. Ἐπιπλέον, κάποιοι ἔγκριτοι ἅγιοι λένε ὅτι γνώριζαν ἀπό τήν παράδοση ὅτι καί ὁ ἴδιος ὁ Ἀδάμ εἶχε ταφεῖ ἐκεῖ ἀπό ἄγγελο.

Ὅπου λοιπόν βρισκόταν τό πτῶμα, ἐκεῖ πῆγε καί ὁ αἰετός Χριστός, ὁ αἰώνιος βασιλιάς, ὁ νέος Ἀδάμ, ὥστε τόν παλαιό Ἀδάμ, πού ἔπεσε ἐξαιτίας τοῦ ξύλου, νά τόν θεραπεύσει μέ τό ξύλο τοῦ σταυροῦ.

Μέ τήν ὑπερφυή καί πανάπειρη εὐσπλαχνία σου πρὸς ἐμᾶς, Χριστέ, ὁ Θεός, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

© Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΗΣ

